

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: N. C. SCHINA,

Președinte la Curtea de Apel București

Secretar: VIRGIL ANGHELOVICI

Doctor în drept de la Paris, magistrat

ABONAMENTUL

Pe an, în România 100 lei
6 luni 50 »
3 luni 25 »

APARE ODATA PE SAPTAMANA
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 13/29 =

SUMAR

— *Infrățirea Magistraturei cu Baroul*, de d-l N. C. Schina ;
— Raportul adresat d-lui Ministru de Justiție de către d-l
Inspector-judecătoresc AL. Negrescu, cu ocazia inspecțiunei ce a
făcut Tribunalului de Ilfov ;

JURISPRUDENȚA

— Curtea de Casație S. I: *Ministerul de Finanțe cu Maria
Clineanu* : Când poate avea loc restituirea taxelor de înregistra-
rea ? Art. 62 al. 4 și art. 99 legea timbrului.

— Idem : *Maria Rusescu cu P. I. Lucasievici* (Când poate avea
loc aplicațiunea Decretului-lege 1480 din 10 Decembrie 1917 ?) ;

— Casație S. II : *A. T. Monferato cu Berta M. Grumberg* (Ho-
tărârea definitivă obținută de un creditor contra unui debitor,
posterior concordatului încheiat, constituie pentru dânsul un titlu
deosebit de creanță, nesupus efectelor concordatului, și Tribunalul
nu poate, pe cale de contestație la executare, să reducă plata
creanței la cota concordatară, căci ar viola autoritatea de lucru
judecat) ;

— Curtea de apel Constanța : *Vuța N. Boroș cere punerea în
libertate* (Camera de punere sub acuzare este competentă să se
pronunțe asupra cererilor de liberare provizorie, atunci când
Curtea cu jurați nu funcționează) ;

— Trib. Hotin : *Rifea Lerner dău în judecată pentru mituire*
(Ilegalitatea ordonanței 21.918 a fostului Comisar General al
Basarabiei. — Legile penale române se aplică în Basarabia. — Mi-
tuitorii nu se pedepsesc.

— Problema reformei legislațiunei penale, de d-l C. Deceusară,
Șeful statisticeii judiciare —, recenzie asupra operei d-lui profesor G.
Rădulescu.

Rezumatele jurisprudenței Curței noastre de Casație

Casație I : Apărător înscris în baza lezpii jud. de ocoale. —
Autoritatea disciplinară de care depinde. — Judecătorul de ocol pe
lista căruia figurează înscris. — Chestiuni pur de procedură. —
Efect retroactiv. — Art. 125 l. j. o. — Art. 1 din c. civil. — Legea
Corpului de Avocați din 1907.

Casație II : Abuz de încredere. — Art. 330 c. p.

Casație III : Legea Timbrului. — Taxe sucesorale. — Când
devine exigibile. — Data morței autorului. — Dacă acel moment
atârână de trimiterea în posesie. — Art. 148 al. 5, 67 și 73 legea
imbrului.

Problema Judecătorească

și

Necesitatea Infrățirii

Magistraturei cu Baroul

(CONFERINȚA ȚINUTĂ DE D-L N. C. SCHINA, PREȘEDINTE
LA CURTEA DE APEL BUCUREȘTI ÎN ZUA DE 29 SEP-
TEMBRIE 1919 ÎN SALA DE ȘEDINȚE A TRIB. COMER.

CIAL ILFOV S. II)

(Urmare 1)

III.

Infrățirea Magistraturei cu Baroul. — După dez-
voltările ce am făcut și cari au învederat, pe de o
parte, necesitatea de a așeza pe un principiu diferit

celui de astăzi acest dezmembrământ al suveranității
naționale numit *puterea judecătorească*, iar, pe de
altă parte, am arătat felul în care corpul consti-
tuit al avocaților ar putea fi chemat să colaboreze
la marea operă națională care prin «*Justiție*» ne
va da «*România-Nouă*» să schițăm un program de
activitate susceptibil de a primi, desigur, dezvoltările
sau modificările ce practica va impune ; el constituie
numai un început al dorinței comune de infrățire
care singur este inspirator al propunerilor ce am
onoarea a vă face.

*Societatea de asigurare mutuală și casă de re-
tragere comună a magistraților, avocaților, func-
ționarilor corpului judecătoresc și auxiliarilor lor.* —
Societățile de asigurare mutuală și casele de retra-
gere au de scop de a asigura membrilor lor un a-
jutor în caz de boală, de infirmitate sau de alte
mari necesități ale vieții și a da urmașilor și vă-
duvelor, în condițiuni precise stabilite, anumite aju-
toare și pensiuni.

Ce este, d-lor, mai demn ca în asemenea împre-
jurări, când nenorociri fatale sau inexorabile ar lovi
magistrați, avocați și funcționari ai corpului jude-
cătoresc sau familiile acestora, ca ei să poată bate
cu fruntea sus la poarta unei societăți ce ei înșiși
au creat și ale căreia baze de funcționare le-am
putea stabili chiar de acum, fără a mai aștepta vre-o
altă inițiativă.

În afară de subvențiunile, legatele sau alte li-
beralități, pe care este firesc să se conteze în viitor,
prin cotizațiuni, oricât de mici ar fi ele, față de
numărul mare al Societarilor cari ar adera la pro-
punerile noastre, s'ar putea forma fondul necesar
cu care fără întârziere s'ar veni în ajutorul acelor
în favoarea cărora instituțiunea s'ar crea.

Intemeiată la București, această societate n'ar
întârzia a găsi imitatori atât în vechiul regat cât
și în provinciile unite, cari, formate după același
model, ar putea la un moment dat fuziona cu o
centrală care ar fi aceia ce am înființa noi în Ca-
pitala țării, unde prin contactul ce am avea cu re-

1) Vezi *Curierul Judiciar* No. 14, 15 16, și 17/1919.

prezentanții tuturor organelor publice și private, ne-ar permite a veghea mai bine la administrarea și satisfacerea intereselor generale ale societății.

Inițierea, dar, a unei asemenea Societăți ce are un caracter pur economic poate fi unul din punctele programului nostru comun de activitate și care ar avea și acest avantaj în plus că ar veghea la acele interese și nevoi pe care numai inițiativa particulară le poate apăra.

Comisiuni de studii în vederea unificării legislațiunii. — Țara noastră mărită în hotarele ei etnice, prin alipirea la vechiul regat al provinciilor dezrobite, este în așteptarea realizării operei de organizare pentru a deveni un factor important de cultură, de muncă și de producțiune. Dacă nevoia unei radicale reforme, în toate ramurile legislației, se simțea încă înainte de războiu, cu atât mai vârtos se impune ea astăzi, când este vorba de unificarea întregii noastre legislațiuni și care va privi întreaga România Mare; operă care, de altfel, este una din cele mai grave și mai importante ce preocupă astăzi atât lumea juridică, cât și cea oficială.

O colaborare a noastră, d-lor, la această mare operă națională se impune dar; de aceea propun alegerea unei comisiuni din sânul nostru, formată din profesori universitari, magistrați, avocați și publiciști, într'un cuvânt a tuturor juriștilor din vechiul regat și a ținuturilor românești la care în mod special și din aceste momente chiar, facem cel mai calduros și stăruitor apel. Această comisiune luând în considerațiune complexitatea problemei și covârșitoarea sa importanță socială va avea să vadă și în ce măsură se poate aplica noilor ținuturi legile vechiului regat, fără ca prin aceasta să se aducă vreo piedică pentru dezvoltarea lor viitoare. Comisiunea astfel formată va trebui să elaboreze un ante-proiect care să arate directivele după cari ar fi mai nimerit să se facă această unificare în interesul progresului și unității noastre naționale.

Comisiunea aceasta astfel înjghebată, menținând contactul cu d-v. ar mai putea pune bazele unor congrese ce am lua inițiativa a ține rând pe rând la București, Sibiu, Iași, Chișinău și Cernăuți, după care, ca expresiune adevărată a intelectualismului juridic românesc, am putea prezenta o operă complexă corpurilor legiuitoare, pentru a-i înlesni într-o măsură oarecare greaua și delicata sarcină ce are de îndeplinit și în această privință.

Iată, dar, un alt punct de program, pentru realizarea căruia sunt necesare toate valorile, energiile și voințele la care nu vom înceta a face un patriotic apel prin numeroasele mijloace de care dispunem.

Asistența judiciară. — Prezint, d-lor, și o altă propunere ce cred că răspunde unei necesități urgente și netăgăduite.

S'a zis, d-lor, și cu drept cuvânt, că justiția n'a existat până acum decât pentru cei care dispun de mijloace și un trist trecut ne învederează cu prisosință că a fost întotdeauna astfel.

Explicațiunea este naturală, în cea mai mare parte am văzut-o și este bine să o spunem fără reticențe.

De când s'a anunțat reforma electorală, presa oficioasă ne-a vorbit pe toate tonurile că regimul oligarhic a trăit! Cum sub un asemenea regim ne aflăm și până astăzi, apoi știm din cele expuse că acest regim acaparând toate puterile statului, a făcut omnipotentă puterea executivă; în asemenea condițiuni logica cea mai simplă ne conduce la singura concluziune firească: unui regim oligarhic n'a putut corespunde decât o magistratură ce am putea-o numi aristocratică pentru a nu atinge prea multe susceptibilități!

De aceea, d-lor, constituția belgiană a sancționat că justiția este «o datorie a Statului» și am trecut, ca atare, în propunerile ce am făcut, o dispozițiune formală în acest sens.

Această stare de fapt explică în mod natural de ce poporul nu și-a putut face de cât o noțiune falsă de justiție, în care în asemenea condițiuni, nici el, nici națiunea întreagă n'a putut și nu poate crede, pentru bunul motiv că nimeni nu i-a pus justiția la îndemână. Deaceia de câte ori, d-lor, n'ați avut ocaziunea să compătimiți un biet justițiabil fără mijloace în neputință a-și plăti un avocat pentru a-i susține interesele; de multe ori îl vedem îndurând lungimea unor drumuri pentru care câte odată sacrifică zile întregi de muncă — necesare existenței personale și a familiei sale — și pe care le face de nenumărate ori fără rezultat pentru a auzi pronunțându-se de judecător invariabila formulă: procesul se amână procedura fiind neîndeplinită; iar apro-dul dela ședință, făcându-se în mod inconștient reflectul acelei mentalități aristocratice, însoțind-o de un gest disprețuitor adaogă: hai plecați s'a amânat procesul!

Descurajat, dese ori desesperat, un astfel de justițiabil se vede obligat dacă perseverează, sau mai bine dacă poate să persevereze, să facă cheltueli cari sfârșesc prin a depăși în importanță însăși valoarea bunului care face obiectul litigiului, sau, cum de foarte multe ori se întâmplă, se vede constrâns să renunțe la realizarea drepturilor sale legitime, pe care un altul mai abil și mai puternic este mai bine în stare să le uzurpeze! Este dar firesc să exclamăm: a cui este vina dacă nu a acelora cari nu au vrut încă să ia în mână cauza justițiabilului atât de năpăstuit și lovit de soartă!

În așteptarea unei legislațiuni conștientă în această privință de misiunea ce are de îndeplinit, am putea veni în ajutorul acestora chiar din acest moment, punând în funcțiune un serviciu de asistență judi-

ciară mai complex, la care o comisiune mixtă, compusă din magistrați ai parchetelor și avocați, ar putea cu folos colabora. Astfel s'ar ajunge cât mai neîntârziat la apărarea acelor interese mici — dar considerabile ca număr — pentru care viitorul impune aceeași sollicitudine ca pentru afacerile mari.

Pentru a nu intra în amănuntele organizării acestui serviciu, căci timpul nu ne îngăduie, cred că prin suprimarea citațiunilor, introducerea formei scrise în loc de cea orală și prezentarea în acest fel a afacerilor, direct instanțelor judecătorești de către asistența judiciară, s'ar putea ajunge a se rezolva un număr considerabil de procese pendinte și, după acelaș model, altele ce zilnic se mai înfățișează!

Un studiu aprofundat al chestiunii [ce desigur va necesita la un moment dat intervențiunea legiuitorului] va aduce o schimbare radicală și totdeauna o îmbunătățire a sistemului ce propun; până atunci însă să facem, cu mijloacele de care dispunem, aceea-ce este posibil omeneste și trebuiește să mărturisim, d-lor, că este posibil să facem mult bine dacă se pune interes și inimă la mijloc.

Ziar comun al magistraților și avocaților. — Organizarea conferințelor. — Pentru a afirma și a face cât mai trainică legătura dintre noi, a asigura triumful idealului ce urmărim, și în fine, pentru a ne apăra interesele noastre profesionale, este necesar de un organ de publicitate comun, în posesiunea căruia sper că fără întârziere să putem intra.

Sprijinindu-ne numai pe propriile noastre forțe, să întrebuițăm această armă «presa» pentru a imprima și determina curente și a asocia la opera noastră nu numai confrăți ai acestei bresle, dar și pe toți juriștii ai întregii Românie-Mare.

O însemnată forță fiind și «cuvântul» se impune să organizăm și conferințele noastre.

Procedând la acesta după un anumit plan metodic elaborat, am urmări nu numai scopul principal al acțiunii noastre, dar ele vor fi și un mijloc admirabil prin care — uzând și de acordarea unor anumite premii — am putea stimula munca punând astfel în valoare meritul și capacitatea fiecăruia.

De altă parte, asociind munca noastră comună, vom spori și acel tezaur intelectual de avantajile căruia binele general se va resimți fără întârziere.

Juriu de onoare. — Un alt mijloc al apropierei ce urmărim să realizăm și într'un scop de netăgăduită importanță, ar fi și instituirea unui juriu de onoare însărcinat a aplană diferențele, dese ori inevitabile, ce s'ar putea produce între magistrați și avocați; juriu ce trebuie condus astfel încât deciziunile luate să poată fi tot-d'auna respectate. Un asemenea juriu nu numai că ar înlătura conflictele ivite, el ar mai avea încă datoria și misiunea a se pronunța asupra tuturor împrejurărilor în cari onoarea membrilor celor două corpuri ar fi pusă în discuțiune.

Placă comemorativă în care să se înscrie numele acelor magistrați și avocați căzuți în luptă pentru dezrobirea neamului. — Indrăsnesc a vă mai propune aceea ce fiecare din noi are în inima sa pentru a întări și mai bine înfrățirea noastră. Doresc să perpetuăm amintirea acelor cari au căzut în glorioasă luptă ce ne-a dat astăzi România Mare, printr'o placă comemorativă înscriind numele acelor magistrați și avocați cari au căzut astfel victima a datoriei către Patrie. Confundați unii și alții în acelaș sentiment de patriotism, placa aceasta comemorativă va fi pentru noi un jurământ de unire și afecțiune, de ajutor și de îndemn pentru a ne ocupa cât mai mult de interesele cauzei sfânte ce suntem chemați a susține și apăra.

Politicianismul. — Chemați de astăzi înainte la o muncă comună, să-mi fie îngăduit a vă face oarecum atenți și în special pe cei tineri, asupra unui pericol comun ce ne amenință în viitor și care până în prezent a zdruncinat adânc din temelie întreaga organizațiune a Statului, acesta este: *politicianismul*; care, sub eticheta mincinoasă a omului politic, ascunde ambițiunile și tranzacțiunile de conștiință ale politicianului ce și-a făcut din politică o meserie foarte rentabilă.

Politicianismul, d-lor, este ca acel angrenaj care dacă ai nenorocirea a-ți prinde degetul cel mic între roțile lui, atrage tot corpul și-l face să dispară în mașina perfidă; și ca și oglinda care fascinează și prinde ciocârliile ce cad lesne pradă vânătorului; tot astfel acel abil corupător de conștiințe „politicianismul” fascinează și prinde talentul care se manifestă în orice ramură de activitate — magistratură, barou, etc., — transformându-l într'un instrument docil, aservit calculelor de partid ce se urzesc.

Politicianismul seduce pentru că conduce la favoruri, demnități, onoruri; el dispune de tot felul de funcțiuni publice și private, de toate acele bănci, valori de Stat și de credit industrial-comercial, cum am văzut, de sinecure grase, diurne copioase și alte avantagii de acest gen, cari sunt admirabile mijloace de atracțiune! Politicianismul a întărit astfel în mod formidabil partidele politice cari au reușit să atragă în sânul lor și în scopurile ce am văzut aproape toate valorile intelectuale ale țării! Dar eu ce preț mă întreb? Afirm, fără temere a fi desmintit: eu acela al pierderii libertății, independenței și al demnității personale! Lesne ne putem acum explica cum partidele ce dispun de mai multe mijloace de atracțiune au devenit atât de puternice și pentru că a tot puternicia nu are limite, ca urmare firească au devenit rând pe rând autoritare, tiranice și despotice! Și cum deținătorii „puterii” au confiscat în mâinile lor puterile Statului, făcând dominantă pe cea executivă — simbol al forței — s'a ajuns la acel rezultat ca principiile constituționale să fie călcate în picioare și de altă parte, ca nici un glas auto-

RAPORTUL

Adresat d-lui Ministru de Justiție de către
d-l Inspector-judecătorească Al. Negrescu, cu ocazia
inspecțiunei ce a făcut Tribunalului de Ilfov

Domnule Ministru,

Avem onoarea a vă raporta următoarele, ca rezultat al ordinului Domniei Voastre No. 28010 din August a. c.

Am făcut o inspecție sumară la cele patru secțiuni civilo-corecționale a tribunalului Ilfov și de cele constatate am cerut să se întocmească câte un tablou de afacerile pendinte la aceste secțiuni, care sunt puse pe rol, cum și câte un tablou de tot personalul fiecărei secțiuni.

În tabloul de afaceri, am cerut a se nota afacerile intrate la fiecare secțiune în anul 1916 până în momentul ocupațiunei; am cerut a se nota afacerile intrate în cursul anului 1917, idem în cursul anului 1918 și în cursul anului 1919 până la 1 August a. c.

Cu simpla privire a ochiului asupra tablourilor se poate vedea că afacerile sporesc mereu, și cu tendința de a spori, aceea ce nu e un rău. Afacerile ocupă condica de termene până în luna Ianuarie 1920. Numărul proceselor pe ședință publică pe fiecare zi este cel puțin de 30 pentru civile, iar pentru penale numărul proceselor ajunge, pe ședință, la sută și peste sută la unele secțiuni.

Rotațiunea unui proces pentru ședință publică în materie penală este din 4 în 4 luni, în civil din 3 în 3 luni, cu oarecare excepțiuni.

Rotația unui proces de natura camerei de consiliu este din 8 în 8 zile cel puțin.

Un complet judecă în ședință publică afacerile, un alt complet, în camera de consiliu, ocupat cu felurite afaceri date prin legi speciale în atribuțiunea camerei de consiliu, unde discuțiunile sunt destul de lungi și de spinoase; în afară de acestea, prezidentul este neapărat ocupat cu rezolvarea diferitelor chestiuni cu privire la administrațiunea justiției, cu punere de termene, cu dare de consiliu părților în materie de divorțuri etc. Osebit supleantul este ocupat cu certetări locale, cu audieri de martori în pretoriul tribunalului. La toate aceste acte, un ajutor de grefă trebuie să fie față, fără el neputându-se face nimic valabil.

Amânările proceselor — mai ales în civil — din cauza orei înaintate, este un adevărat dezastru pentru părți, aceste amânări foarte dese au loc celo de mai multe ori nu din vina judecătorilor, cum aparența pare a lăsa urmă, ci din cauză că judecătorii nu mai ajung să poată compune la timp diferitele complete de judecată la toate secțiunile. Din acest motiv câte uneori ședințele se deschid târziu, sau stau suspendate, iar publicul în așteptare, și în necunoștință de cauză acuză pe judecători că stau de vorbă.

Nu mulțimea afacerilor este aceea ce îngreuiază, ci complexitatea lor. Cu ocaziunea războiului mondial s-au creiat relațiuni noi, spețe noi, se prezintă judecătorilor, care sunt obligați de misiunea lor de a lua din galantarul juridic tipul care se potrivește mai bine speței puse în discuțiuni; ori pentru aceasta față cu legile excepționale, față cu lipsa unor izvoare care să arate lămurit gândul legiuitorului, se impune judecătorului o muncă de intelect titanică, și de multe ori autorii nu servă la nimic; ca să dai o soluțiune pentru a fi dată, sau cum se zice în vulg să o dai peste cap, aceasta nu se poate; în primul loc judecătorii nu pot

rizat să nu se găsească a readuce acea putere și acele partide politice la respectul principiilor constituționale! Vedeți, dar, d-lor, pericolul ce ne amenință și de acesta prevenindu-vă să ne hotărâm, cu toții laolaltă, ca cel puțin pe viitor să-i opunem disprețul nostru reducând astfel la neputință această otravă socială, corupătoare de conștiințe ce numim: „politicianism“.

O voință hotărâtă va fi singura armă cu care vom triumfa; ea va deveni astfel stânca de care se vor spulbera valurile năpraznice ale răului ce amenință tot mai mult să ne copleșească!

* * *

Acestea spuse, d-lor, să nu credeți însă că o singură clipă măcar m'am îndoit atât de vitalitatea poporului român cât și de perspectivele strălucite ce se deschid înainte pentru viitorul lui.

Acum ca și altădată, când eram trădați de un aliat nemernic, când țara era cotropită de dușmani, când în disprețul geloziei și urei dușmanilor noștri întrezăream cu toți apropiata realizare a aspirațiilor neamului nostru, repet aceea ce atunci ziceam:

„Asemenea stejarului falnic și viguros, care lepădându-se de frunzele vechede și crăcile sale uscate, crește mai mare și mai frumos câștigând în forță; tot astfel România-Mare (ce curând va deveni o realitate) lepădându-se de acele elemente cari prin comparațiune reprezintă tocmai acele crăci uscate și frunze moarte, se va renova și re-forma pentru a juca rolul strălucit pe care geniul strămoșilor noștri l'au întrezărit în cunoscutele versuri ce prevesteau pentru România un viitor „de aur“.

Marile virtuți ale poporului român — păstrate nealterate cu toate asupririle de secole — au transformat visurile în realitate, ele i-au asigurat libertatea prin acele victorii pe cari istoria le va înregistra cu mențiuni cari vor rămâne neșterse atâta timp cât suflet românesc va fi pe pământ.

Aceste virtuți, dacă au pus în evidență și în mod admirabil curagiul în luptă, au mai făcut să apară încă alte neprețuite însușiri sufletești: respectul, ascultarea și încrederea față de șefi și conducători; însușiri ce se cuvine să încurajăm, cultivăm și să dezvoltăm cu sfințenie făcându-ne demni de ele!

Luând dar cunoștință de imperfecțiunile organizațiunei noastre să ne străduim fiecare, în măsura puterilor noastre, a ajuta la reformarea lor, fără a aștepta crizele sau constrângerile evenimentelor pe cari calitățile rasei și ale neamului nostru în mod intuitiv totdeauna le-a ocolit!

(Sfârșit)

face aceasta, căci prestigiul lor îi oprește dela așa ceva, în al doilea loc, Domnia Voastră dacă ați afla, ați lua măsuri de îndreptare. Acum munca judecătorilor este excesivă, este zvăpăiala creierului, bibliotecile nu sunt cu mult folos consultate, din cauza dreptului nou ce se creează. Incepând cu fiecare luni și terminând cu fiecare sâmbătă, aceiași judecături pisati neconținut cu chestiuni subțiri în drept, la un moment dat au ajuns la un moment de saturațiune, adică la oboseala nervoasă, către o vârstă mai înaintată. Dacă ședința se deschide la ora unu post meridian, procesele care vin la rând către ora șase post meridian, găsesc deja niște forțe slăbite însă putea asculta cu încordare necesară asperitățile cauzei. Domnii avocați o cunosc aceasta din experiență și caută totdeauna o amânare pentruca judecătorii să nu fie obosiți când vor intra în cercetarea pricinii, din cauza proceselor de mai înainte.

Justițiabilii însă cer soluțiuni bune în drept și grabnice; la tribunale este tot greul, aci se discută chestiunile în tot largul lor pentru prima dată, aci se creează, aci se inovează pentru prima oară, la Curtea de Apel și în Casație afacerile nu mai surprind pe nimeni, căci ele au fost discutate și — poate că discuția să nu fi fost completă, să fi fost lăaturalnică — aceasta însă nu înseamnă că nu s'a pus interes și râvnă în dezlegarea chestiunii de către primii judecători. De aceea, zic, să lăsăm timp judecătorilor dela tribunal să delibereze cât de lung, să nu'i grăbim, discuția să fie cât de largă, *să nu le cerem cantitate, ci calitate*. Dar, fiindcă publicul justițiabil cere și urgență și cantitate, și cum are dreptul de a cere, deoarece plătește, se impune ca numărul judecătorilor și a al personalului de grefă să fie mărit cu înbelșugare.

Cu numărul actual de judecători și cu personalul actual de grefă nu se mai poate face față la mulțimea lucrărilor arătate în anexatele tablouri, la timp, și numai cu mari întârzieri, ceea ce înseamnă o denegare de dreptate din partea statului, ori statul nostru a dat totdeauna dovezi, chiar cu mult înainte de Regulamentul Organic, că înțelege să asigure supușilor săi existența unei justiții bune și promptă.

Este de regretat că la facerea actualului palat de justiție nu s'a avut în vedere dezvoltarea vieții noastre economice cel puțin pentru un secol. În adevăr, palatul de justiție s'a inaugurat la 1897 și de atunci și până acum s'a ajuns deja de câțiva ani la scoaterea Curții cu Jurați din localul palatului pentru lipsa de încăperi. Inceputul a fost greu. Credem că a sosit și dacă nu a sosit va sosi timpul ca să plece din palatul de justiție ambele secțiuni comerciale, cum și secțiunea de notariat.

Dar până atunci ce este de făcut. Domnul președinte Slătineanu, unul dintre președinții cei mai vrednici, între cei mai vrednici, cere a se mai crea la secțiunea sa, două posturi de judecător, două posturi de ajutoți de grefă și 3 sau 4 posturi de copisti. Fără îndoială că cererea sa este admisibilă față cu mulțimea și complexitatea lucrărilor.

Dacă d-l președinte Slătineanu va reuși, desigur că și ceilalți domni președinți tot așa de vrednici și de bine apreciați și cu dor de spor la muncă ca și d-sa, vor cere la fel și cererea D-lor nu va putea fi pusă la dosar.

Aceea ce se cere însă nu este decât un paliativ, trebuie dublat numărul secțiunilor, dar această dublare poate astăzi ar fi grea față de nevoile frontului. Ar trebui localuri de închiriat, posturi noi de președinți etc. etc. Pentru un moment, noi, fără a ne declara în

contra cererii d-lui președinte Slătineanu, propunem ca fiecare secțiune civilo-corecțională să aibe numărul suficient de judecători și funcționari judecătorești pentru a putea forma două complete de judecată în ședință publică. Un complet să judece dela 9—1 p. m., și alt complet să judece dela 2—7 p. m. Judecătorii cari au luat parte în completul de dimineață, cum și personalul de grefă respectiv, este în urmă liber toată ziua; judecătorii care au luat parte în completul de după amiază, cu personalul de grefă respectiv, va lua parte a doua zi iarăși în completul de după amiază. În afară de aceste două complete să fie un complet de camera de consiliu și în fine președintele secțiunii rămâne cu atribuțiunile sale de președinte și cu dreptul de a lua parte la orice complet, va crede; asemenea și grefierul secțiunii. Să nu se obiecteze că sistemul acesta cere cheltuială mare, în tot cazul cheltuiala este mai mică decât dacă acum se va înființa pe de-a întregul 4 secțiuni, și care în ciuda timpului au să fie înființate, căci nu e posibil altfel. Sistemul d-lui Slătineanu de a spori numărul judecătorilor și al funcționarilor din grefă la secțiunea sa, este aceea ce se numește jumătate de măsură, ori cu sistemul jumătăților de măsură să nu mai urmăim, căci s'a văzut că nu e bine. În sistemul nostru, s'ar putea zice, că sunt trei sferturi de măsură; chiar așa fiind, în tot cazul suntem mai aproape de măsura întreagă.

Curățenia localului să se facă după ridicarea ședinței de după amiază.

În afară de aceasta este absolută nevoie de a ne gândi la o școală pregătitoare pentru a ne da funcționari buni pentru greșele instanțelor judecătorești. Fără un corp bun de funcționari judecătorești nu pot face treabă cu spor, cei mai buni judecători din lume; cu un personal nepregătit, facem cât putem și ce putem. Cursul acestei școli pregătitoare să fie de un an sau doi și în ea să fie primiți absolvenții a cel puțin patru clase de liceu.

Nu insist mai mult asupra chestiunilor de detaliu, ca să nu vă fiu obositor în mod inutil.

Restituim ordinul Domniei Voastre cu anexa trimisă, la care alăturăm și tablourile dela cele patru secțiuni civilo-corecționale din care se constată aglomerarea lucrărilor, cum și rapoartele respective.

București 1919 Octombrie

A. NEGRESCU
Inspector-Judecătorec

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I.

Audiența de la 15 Martie 1919

Președenția d-lui **VICTOR ROMNICEANU**, Președinte

Ministerul Finanțelor cu Maria D. Clineanu

Decizia No. 51

Legea timbrului. — Taxe de înregistrare. — Când poate avea loc restituirea lor? — Prescripție. — Art. 62 al 4 și Art. 99 legea timbrului.

Din dispozițiunile combinate ale art. 62 al 4 și art. 99 din legea timbrului rezultă că: taxele de înregistrare plătite se restituie când actul juridic, în virtutea căruia se făcuse plata, nu s'a efectuat, fie din cauză că părțile au renunțat la el, fie din cauză că justiția a refuzat să-l consfințească; însă renunțarea părților, ca să dea loc la restituire, va trebui să fie făcută înainte de autentificare

Ori ce pretențiuni ale particularilor, pentru taxe rău percepute de fisc, se prescriu prin trecerea de trei ani din ziua când s'a efectuat perceperea sau din ziua din care s'a născut dreptul de restituire.

Prin urmare, în speță, renunțarea părților fiind făcută înainte ca sentința Trib. de confirmarea vânzării să rămână definitivă, adică mai înainte ca acea hotărâre să țină loc de autentificarea vânzării, cererea de restituire era admisibilă, întrucât dreptul de restituire a născut din ziua în care părțile au declarat prin tranzacție că renunță la vânzare, iar nu din ziua când s'a efectuat perceperea taxei de înregistrare.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Ar. Alexandrescu; Pe d-l avocat C. Marinescu George în dezvoltarea motivelor de casare; și pe d-l avocat N. Alexandrescu din partea intimătei Maria D. Clineanu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate:

1) «Gresită aplicațiune a părței finale din art. 99 din legea timbrului, violarea părței I din același articol și exces de putere.

«Între Lazăr Eftimiu ca cumpărător și Maria D. Clineanu și Elena I. Calianu ca vânzătoare, intervine un act de vânzare, având ca obiect imobilele din str. Cuza Vodă No. 32 și 34, iar prețul de 40000 lei, din care cumpărătorul a și vărsat un acout de 5000 lei și-a transcris chitanța care constituie actul de vânzare.

«Vânzătoarele dintr'un motiv sau altul, nevoind a face actul de vânzare autentic, cumpărătorul, le-a acționat în judecată și tribunalul Ilfov a obligat pe vânzătoare a iscăli actul prin Tribunal, contrariu, hotărârea tribunalului să 'i fie locul. Pe când se găsea în apel, cumpărătorul și vânzătoarele fac un act de tranzacție, prin care renunță la vânzare și vânzătorul care plătește taxele, cedează Mariei Clineanu dreptul de a încasa dela Stat taxele plătite.

«Maria Clineanu face acțiune la judecătoria de ocol care a obligat pe Minister la restituire; fiscul făcând apel, tribunalul Ilfov s. III a confirmat cartea de judecată, respingând toate mijloacele de apărare invocate de Stat, între altele, Ministerul a invocat prescripția de trei ani prevăzută de legea timbrului, pretinzând că taxele s'au prescris, atât cele încasate pentru partea din imobile a Elenei Calianu, cât și pentru partea Elenei Clineanu. Tribunalul a reapiis prescripția, pe motiv că dela încheierea tranzacției nu trecuse trei ani, dela care epocă zice tribunalul -, a început a curge prescripția pentru taxele percepute la partea din imobile a Mariei Clineanu, iar pentru partea Elenei Calianu, prescripția nu a început a curge de cât din ziua în care, înaintea trib. Ilfov, s. IV, Eftimiu a declarat că renunță la vânzare față cu aceasta.

«Instanța de fond a făcut eroare. Pentru întreaga sumă plătită, prescripția a început a curge chiar dela percepere, atât în ce privește partea Elenei Calianu, cât și pentru partea Mariei Clineanu. Actul fiind declarat nul, ab inițio, dreptul de restituire începe dela percepere, prin urmare și prescripția tot de atunci, independent de ori-ce evenimente și de tranzacție, care tranzacție ea și hotărârea tribunalului s. IV n'a putut de cât să declare dreptul la restituire, iar nu să 'i atribue lui Lazăr Eftimiu, și în consecință Mariei Clineanu.

«Trib. de Ilfov secția III, dând la o parte considerațiunile de drept de mai sus, a aplicat greșit partea finală din art. 99 legea timbrului, a violat partea I din acelaș articol și a comis un exces de putere.

2) «Gresită interpretare și violarea art. 51, 59 și 62 al. 4 din legea timbrului și exces de putere.

Trib. de Ilfov a obligat pe fisc să restituie Mariei Clineanu taxele plătite de Lazăr Eftimiu, punând ca principiu că renunțarea poate avea loc ori și când cu condiție ca ea să fie făcută înainte de autentificarea actului și refuzând hotărârei Tribunalului Ilfov s. IV care a dat câștig de cauza lui L. Eftimiu față de Maria Clineanu, puterea unei autentificări date actului, zicând că această putere nu o putea avea, căci hotărârea menționată nu rămăsese definitivă și fusese desființată prin tranzacție.

«Instanța de apel a săvârșit 2 erori de drept.

«Hotărârea Trib. care a admis pretențiunea lui L. Eftimiu avea puterea unei autentificări, chiar această hotărâre o declară. Dacă această hotărâre ar fi fost desființată în apel, atunci desigur că puterea ei de act autentic ar fi dispărut. Renunțându-se la ea, prin tranzacție, se renunță la un act autentic de vânzare, lucru care nu mai putea da loc la restituirea taxelor încasate.

«Mai mult, legea timbrului prevede că la un act ne autentic, se poate renunța cu condițiunea ca renunțarea să aibă de scop a nu mai da actului nici un efect. Legea nu dă drept părților ca prin renunțare la act efectuat să ceară înapoi taxele plătite. În același scop, sunt și dispozițiunile din legea timbrului, cari prevăd că taxele se vor plăti chiar la formarea actului.

«Judecând în contra acestei dispoziții formale ale legii Trib. Ilfov s. III a interpretat greșit și a violat art. 59 și 62 al. 4 din legea timbrului și a comis un nemai pomenit exces de putere.

Având în vedere sentința supusă recursului;

Văzând art. 62 al. 4 și art. 99 din legea timbrului;

Considerând că din dispozițiunile combinate ale acestor texte de lege rezultă: că taxele de înregistrare plătite se restituie când actul juridic, în virtutea căruia se făcuse plata, nu s'a efectuat, fie din cauză că părțile au renunțat la el, fie din cauză că justiția a refuzat să 'l consfințească, însă renunțarea părților, ca să dea loc la restituire, va trebui să fie făcută înainte de autentificare; că ori ce pretențiuni ale particularilor, pentru taxe rău percepute de fisc, se prescriu prin trecerea de trei ani din ziua când s'a efectuat perceperea, sau din ziua din care s'a născut dreptul de restituire;

Considerând că, în speță, se constată că Maria D. Clineanu și Elena I. Calianu printr'o chitanță sub semnătură privată, au vândut în 1912, un imobil lui Lazăr Eftimiu; că, însă, între vânzători și cumpărători, ivindu-se proces pentru confirmarea vânzării, după ce s'a dat o sentință de tribunal în lipsa vânzătoarelor, pentru confirmarea vânzării, dar înainte de a se judeca apelul făcut de ele contra acestei sentințe părțile au declarat că renunță la acea vânzare printr'o tranzacțiune autentică în regulă;

Considerând că taxa de înregistrare la asemenea acte fiind un drept al fiscoi, acea taxă nu poate fi percepută, decât în cazul când actul juridic ar fi avut loc în realitate, iar nu și atunci când acel act nu s'a realizat;

Considerând că renunțarea părților fiind făcută înainte ca sentința tribunalului de confirmare al vânzării să rămână definitivă, adică înainte ca acea hotărâre să țină loc de autentificarea vânzării, cererea de restituire era admisibilă, și întru cât dreptul de restituire a născut din ziua din care părțile au declarat prin tranzacție că renunță la vânzare, iar nu din ziua când s'a efectuat perceperea taxei de înregistrare, cererea de restituire nu era prescrisă, așa că taxa percepută se deține de stat fără cauză;

Că, prin urmare, ambele motive de casare sunt neîntemeiate.

Pentru aceste motive Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE de CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I.

Audiența de la 4 Iulie 1919

Președenția D-ului VICTOR ROMNICEANU, Președinte

Maria Rusescu cu P. I. Lucasievici

Decizia No. 152

Când poate avea loc aplicațiunea Decretului-lege 1480 din 10 Decembrie 1917? Art. 66 Pr. Civilă.

Art. 2 și 3 din Decretul-lege din 10 Decembrie 1917 nu pot să-și găsească aplicațiunea decât numai în cazul când ar fi vorba de o urmărire silită, nu și în cazul când un chiriaș s'ar fi refugiat în timpul ocupațiunii dușmane și reîntorcându-se, fără a fi plătit chiria datorată, cere pe calea art. 66 bis Pr. Civilă a fi repus în imobilul ce avea închiriat și al cărui contract expirând dela Aprilie 1917 casa fusese ocupată de altă persoană.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de D-l consilier Gr. Ștefănescu;

Pe D-nii avocați Anghel Atanasiu și V. Toncescu pentru recurență în dezvoltarea motivelor de recurs; și

Pe D-l avocat Henry Trembinski pentru intimat în combateri.

Deliberând:

Având în vedere că din sentința atacată cu recurs se constată că P. Lucasievici a cerut Președintelui trib. Ilfov în ziua de 4 Iunie 1919, ca pe baza decretului lege No. 1480 din 10 Decembrie 1917, să dea ordonanță prin care să fie repus în posesiunea apartamentului său din str. Emigrat 4, ce l-a avut închiriat cu contract de la recurența Maria Rusescu, cerere pe care Președintele a respins-o; că tribunalul, în urma apelului făcut de intimat contra ordonanței prezidențiale, a admis apelul și reformând ordonanța a încuviințat cererea reclamantului Lucasievici;

Având în vedere că Tribunalul motivează hotărârea sa, că contractul de închiriere, deși expira la Aprilie 1917, el însă conform art. 37 din legea măsurilor excepționale, a fost prelungit și cu toate că chiriașul s'a întors din refugiu și n'a plătit chiria pe care o datorează încă de la 23 Septembrie 1916, adică înainte de a se refugia și cu toate că proprietarul a stipulat în favoarea sa, pactul comisoriu expres în caz de neplata chiriei, totuși chiriașul are dreptul să fie repus în posesiunea imobilului în conformitate cu decretul lege No. 1480 din 10 Decembrie 1917, fiind vorba de o urmărire silită îndreptată contra unui chiriaș, care era lipsă din teritoriul ocupat.

Asupra motivului IV de casare.

«Greșită interpretare a art. 2 și 3 din decretul 1480 din 10 Decembrie 1917;

«Legiuitorul în dorința de a pune la adăpost averea celor siliți de ocupațiunea dușmană de a-și părăsi domiciliul prin art. 2 din decretul 1480 din 10 Decembrie 1917 al. d., a declarat nule de drept și neexistență ori ce urmărire silită mobilă sau imobiliară făcută în contra românilor cari lipsesc din teritoriul ocupat de inamic, iar prin art. 3, se arată calea de urmat pentru dobândirea bunurilor urmărite.

«Or, în speță, nu a fost nici o urmărire îndreptată contra d-lui P. I. Lucasievici, nu s'a executat contra d-sale nici o hotărâre spe a putea invoca art. 2 și 3 din menționatul decret.

«Singura cale pentru reluarea drepturilor sale, era calea dreptului comun, iar nu aceea a art. 66 bis din procedura civilă».

Văzând dispozițiunile art. 2 și 3 din decretul lege No. 1480 din 10 Decembrie 1917.

Considerând că acest decret lege prin art. citate, pentru a pune la adăpost averea celor siliți de ocupațiunea dușmană de a-și părăsi domiciliul, se referă la urmărirea silită mobiliară sau imobiliară făcute în contra românilor, cari au lipsit din teritoriul vremelnic ocupat, declarându-le nule și fără efect;

Considerând că în speță, nu s'a exercitat nici o urmărire silită contra intimatului Lucasievici; că recurența, în lipsa locatarului n'a făcut alt ceva decât să ocupe dânsa apartamentul ca să nu fie rechiziționat și a continuat să-l ocupe, chiar după întorcerea chiriașului, pentru că el a refuzat să-i plătească chiria datorită, deși în contract era prevăzut pactul comisoriu expres în caz de neplată;

Considerând că tribunalul făcând aplicațiunea decretului No. 1480 din 1917 sub cuvânt că ar fi vorba de o urmărire silită, fără ca în realitate să fi existat o asemenea urmărire, a făcut o greșită aplicare a acestui decret. Prin urmare motivul de recurs este întemeiat și de aceea discutarea celoralte motive rămâne fără interes.

Pentru aceste motive Curtea casează etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 3 Februarie 1916

Președenția d-lui VICTOR ROMNICEANU, Președinte

A. T. Monferato cu Berta M. Grumberg

Decizia civilă No. 36

Faliment. — Concordat. — Hotărâre posterioară pentru plata integrală a creanței. — Dacă pe cale de contestație se poate reduce plata în limita cotei concordate. — Art. 829 și 853 C. com.

Debitorul concordatar chemat în judecată posterior concordatului de unul din creditorii săi concordatari, pentru plata integrală a creanței, dacă nu se presintă spre a face cre-o obiecțiune, este presupus că voește și consimte să plătească integral creanța, ceea ce dânsul poate să facă în mod valabil. Prin urmare hotărârea definitivă obținută de creditor în acest scop, constituie pentru dânsul un titlu deosebit de creanță, nesupus efectelor concordatului, și tribunalul nu poate pe cale de contestație la executare să reducă plata creanței la cota concordatară, căci ar viola autoritatea lucrului judecat.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Christian Dimopol din partea recurentului în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Botea în combateri;

Deliberând,

Având în vedere recursul făcut de A. T. Monferato contra sentinței Trib. Brăila s. II No. 290/915¹⁾;

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 1201, 1202 cod. civil și greșită aplicare a art. 400 pr. civ. și a art. 859 cod. com.

«Pe baza cărții de judecată No. 1368/94 jud. ocol. II, Brăila, prin care M. Grumberg este condamnat să-mi plătească suma de 400 lei, am urmărit pe moștenitoarea acestuia Berta Grumberg, care s'a opus la executare făcând contestație și a susținut că mai înainte de a obține eu zisa carte de

¹⁾ A se vedea publicată în «Curierul Judiciar» No. 43/916 p. 350.

judecată, autorul ei M. Grünberg căzuse în faliment și obținuse un concordat, și că nu poate plăti decât cota concordatară, iar Tribunalul hotărâște, că, în adevăr concordatul, deși anterior cărței de judecată, totuși îmi este opozabil și că contestația poate invoca un atare motiv pe cale de contestație, de oarece M. Grünberg a fost condamnat în lipsă și prin urmare nu se poate zice că a recunoscut să plătească întreaga datorie și astfel obligația de a o plăti rămâne obligație naturală asupra căreia hotărîrea dată n'are nici o influență.

«Tribunalul judecând astfel a nesocotit principial autorității lucrului judecat și a aplicat greșit art. 400 pr. civ. de oarece creanța mea a fost recunoscută printr-o hotărîre care rămânând definitivă are tocmai ca efect ca să oblige pe debitor în mod irevocabil la plata sumei la care a fost condamnat și nu poate să fie modificată pe acele motive pe care debitorul le putea invoca înainte ca hotărîrea să devie atare, sau care sunt în contradicțiune absolută cu dispozitivul, căci altfel ar fi să se pue în discuție din nou ceea ce s'a judecat și nici pe cale de contestațiune nu se pot invoca motive de apărare în fond. Pe de altă parte s'a făcut o greșită aplicațiune a art. 859 cod. com. căci deși concordatul e obligator pentru toți creditorii, totuși nimica nu împiedică pe un falit ca posterior concordatului să achite integral creanța vreunui creditor și când posterior concordatului s'a lăsat să fie condamnat către vreunul din creditorii, el e presupus că a vrut să plătească întreaga creanță a acestuia».

Având în vedere sentința adusă în recurs, prin care Trib. a admis contestațiunea intimătei Bertha M. Grünberg, contra executărei făcute de recurent, pe baza cărței de judecată No. 1363/914 a ocol. rural Brăila, pentru motivul că această hotărîre obținută contra falitului Grünberg, autorul intimătei, posterior concordatului său, nu poate fi executată pentru diferența dintre cota concordatară și totalul creanței;

Considerând că deși concordatul omologat de Trib. este obligatoriu pentru toți creditorii anteriori, conf. art. 853 cod. com., totuși, din această dispozițiune, nu rezultă că debitorul care a obținut concordatul nu poate valabil plăti întreaga sumă ce dărește creditorilor săi concordatari, ci din contră efectuarea unei asemenea plăți îi este expres indicată prin art. 829, pentru a se reabilita, cu condițiune însă de a-și îndeplini, mai întâi, obligațiunile luate prin concordat;

Că, din aplicațiunea acestui principiu rezultă că debitorul concordatar, chemat în judecată posterior concordatului, de unul din creditorii săi concordatari, pentru plata integrală a creanței, dacă nu se prezintă spre a face vre-o obiecțiune, este presupus că voește și consimte să plătească integral creanța, și prin urmare, hotărîrea definitivă, obținută de creditor în acest scop, constituie pentru dănsul un titlu deosebit de creanță, nesupus efectelor concordatului;

Că, așa fiind, Trib. nu putea pe calea contestațiunii să judece din nou pretențiunea recurentului pentru plata integrală a creanței sale, ce fusese definitiv judecată prin hotărîrea pusă în executare și prin urmare tribunalul, reducând plata creanței la cota concordatară, a făcut o greșită aplicațiune a art. 853 cod. com. și a violat autoritatea lucrului judecat; deci motivul de casare este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, în numele legii, cassează.

CURTEA DE APEL DIN CONSTANȚA

Audiența dela 28 Mai 1919

Președenția d-lui GH. L. DIMITRIU, Președinte

Vuța Nicolae Boros, cere punerea în libertate

Decizia No. 20

Liberare provizorie. — Camera de acuzare. — Competența ei când Curtea cu jurați funcționează. — Art. 117 și 120 proc. pen. modificat la 1902.

Camera de punere sub acuzare este competentă să se pronunțe asupra cererilor de liberare provizorie atunci când Curtea cu jurați nu funcționează.

Curtea, deliberând,

Având în vedere că prin decisiunea cu No. 57/916 a acestei camere de acuzare, femeia Vuța Nicolae Boros, a fost trimisă în judecata Curței cu jurați din județul Constanța, pentru faptul că cu voință a aplicat cu un topor o lovitură în cap lui Gheorghe Stanciu din care cauză acesta a încetat din viață, fapt prevăzut și pedepsit de art. 238 alin. 1, și 241 cod. pen.; că în baza acestei decizii numita a fost menținută în stare de arest. Că, în urmă, prin cererea înregistrată la No. 29 din 24 Mai 1919, numita cere acestei Camere să fie pusă în libertate;

Având în vedere că este a se ști dacă cererea petiționarei este bine îndreptată la această Cameră de acuzare întrucât Curtea cu jurați nu funcționează, sau dacă această cerere va trebui să fie îndreptată la Curtea cu jurați atunci când dânsa va funcționa;

Considerând că după art. 117 din codul de procedură penală, ast-fel cum a fost modificat la 15 Martie 1919 spre deosebire din vechiul text din cod. de procedură penală, liberarea provizorie se poate cere în ori ce materie și în ori ce stare a procesului;

Că apoi art. 120 din acelaș cod modificat la 1902, prevede că atunci când acuzatul va fi fost pus sau lăsat în libertate, Camera de punere sub acuzare, va putea în urmă până la ziua cercetării procesului dinaintea juraților să ordone arestarea lui după cererea Ministerului Public;

Considerând că dacă Camera de acuzare este competentă a se pronunța asupra arestării acuzatului atunci când Curtea cu jurați nu funcționează, urmarea logică este că același Cameră de acuzare să fie deopotrivă competentă a se pronunța și asupra cererilor de punere în libertate provizorie, cu atât mai mult cu cât legea a stabilit în principiu, că acuzatul se poate folosi de acest drept în ori ce stare a procesului și chiar în materie de crimă;

Că a admite contrariul, că adică Camera nu s'ar putea pronunța și asupra cererilor de liberare provizorie, când Curtea cu jurați nu funcționează, ar fi că art. 117 procedura penală să nu-și poate avea aplicația în multe cazuri, iar principul liberării provizorii să devină ilusoriu, ceea ce n'a putut intra în prevederile legiuitorului din 1902, intru cât legile sunt făcute ca să aibă o aplicare și un efect real în toate dispozițiunile lor;

Considerând că ast-fel fiind urmează că cererea de liberare provizorie făcută în speță de femeia Vuța Nicolae Boros este bine îndreptată la această Cameră intru cât Curtea cu jurați nu funcționează și dar această Cameră de acuzare este competentă să se pronunțe asupra acelei cereri.

Pentru aceste motive Camera în majoritate

De acord cu concluziunile d-lui Procuror-General G. Colini

Dispune a intra în cercetarea în fond a cererii de liberare provizorie făcută de femeia Vuța Neculai Boroș.

(ss) G. L. Dimitriu, Remus C. Benișache.

O p i n i u n e

Având în vedere că chestiunea ce trebuie rezolvată în prealabil, este aceea de a se ști dacă este competentă Camera a se pronunța asupra cererii de față;

Considerând că în temeiul dispozițiilor art. 117 pr. penală liberarea provizorie se va putea cere în orice materie și în orice stare a procesului, instanței dinaintea căreia afacerea este pendinte la judecătorul de instrucție, la Tribunal, la Curte și chiar la Curtea cu jurați când aceasta funcționează. Că de aci rezultă principiul că instanța căreia urmează a se adresa cererile de liberare și prin urmare competența a statua asupra lor, este aceia înaintea căreia este pendinte litigiul;

Că acest principiu este în deplină concordanță cu principiile generale în materie de competență, întrucât cererea de liberare provizorie constituind o cerere incidentală în proces, ea trebuie rezolvată de însăși instanța investită cu fondul afacerii;

Considerând că prin urmare atunci când o instanță a fost completament desinvestită, ea nu mai poate din nou fi sesizată și deci competentă a mai lua în discuțiune asemenea cereri de liberare provizorie;

Considerând că în speță prin deciziunea No. 57/916, a acestei camere s'a trimis acuzata Vuța Neculai Boroș înaintea Curței cu jurați din județul Constanța pentru crima prevăzută și penată de art. 238 comb. cu art. 241 c. p., că, odată desesizată de afacere, camera nu mai poate intra în discuțiunea cererii de liberare provizorie fără a-i atribui o prerogativă și competență pe care legea nu i-o acordă prin nici un alt text pozitiv;

Considerând că prin faptul că Curtea nu funcționează de aci nu se poate trage argumentul pentru a decide că în lipsă, camera este aceia care o suplează, se atribuie camerei de punere sub acuzare o competență, ceea ce este inadmisibil fără de un text precis de lege. Că aceasta ar însemna nu interpretare, ci legiferare, ceea ce nu este în atributul judecătorului;

Considerând că din însuși cuvintele liberare provizorie se va putea cere «chiar la Curtea cu jurați când aceasta va funcționa», se trage tocmai concluzia că numai Curtea juraților este îndreptățită a se pronunța asupra cererilor de liberare în afacerile ce-i sunt deforitate atât timp cât ea funcționează;

Ca atunci când nu funcționează legiuitorul a înțeles ca dreptul acuzatului să rămână în suspensiune, urmând ca el să aștepte sosirea sesiunii, pentru a formula cererea de liberare provizorie;

Considerând că într'un singur caz camera de și desinvestită prin deciziunea de trimitere, ar putea fi din nou sesizată, atunci când Ministerul public pentru considerațiuni de ordine publică și anume pentru a se asigura de persoana acuzatului pus sau lăsat liber, cere camerei arestarea lui, dispozițiune prevăzută de art. 120 pr. penală. Că această sesizare constituind o excepțiune, ea confirmă regula și deci teza noastră că odată desesizată Camera nu mai poate fi investită cu cererile de liberare provizorie ale acuzaților;

Că în temeiul acestor considerațiuni, în speță, Camera nu se găsește competentă a statua asupra cererii acuzatei Vuța Neculai Boroș;

Pentru aceste motive suntem de părere a se respinge ca rău îndreptată cererea de liberare provizorie;

În fond mă unesc cu părerea majorității de a se respinge cererea ca nefondată.

C. I. Nacian

TRIBUNALUL JUDEȚULUI HOTIN

Audiența de la 1 Octombrie 1919

Președinția D-lui CONST. DOBOȘ Judecător de Ședință

Sentința penală No. 51

Ilegalitatea ordonanței No. 21/918 a fostului Comisar General al Basarabiei. — Mituitor. — Absolvire.

1. Comisarul General al Basarabiei, nu a putut edicta ordonanțe pe baza art. 23 din legea gubernială rusă și art. 19 din anexa acestei legi, întrucât violează principiul din Constituțiunea română.

2. În Basarabia odată cu anexarea se aplică legile române de poliție și siguranță generală a Statului.

3. Tribunalele sunt competente a judeca în primă instanță, infracțiunile săvârșite la ordonanța No. 21/918.

4. Tentativa de mituire nu este prevăzută și deci nici pedepsită după ordonanța No. 21/918.

5. Codul penal român, neprevăzând o pedeapsă pentru mituitori, instanțele judecătorești, urmează a pronunța absolvirea.

Tribunalul,

Asupra acțiunii penale de față:

Văzând rechizitorul introductiv No. 921/919 al d-lui Procuror Trib. Hotin, cum și procesul verbal dresat în cauză de comisarul V. Iordăchescu, din poliția Hotin, în ziua de 19 Iulie 1919 st. v.

Văzând că din aceste acte aflătoare la dosar, se constată în fapt că, Rifca Lerner, din orașul Hotin, a încercat să mituiască, pe subcomisarul D. Smădu și comandantul sergenților de oraș R. Manole, ambii din poliția orașului Hotin — pe primul cu suma de cincizeci ruble, iar pe al doilea cu suma de cincizeci coroane, în scop de a-i elibera o căruță cu sare, zahăr și parafină, adusă din Bucovina, de către soțul său Aron Lerner, fapt pentru care a fost dată în judecată pe baza art. 2. din ordonanța No. 21/918 a Comisarului General al Basarabiei;

Văzând că tribunalul, prin jurnalul din 29 Sept. 1919, în urma excepțiunii de incompetență ridicată de d-l Procuror, a amânat pronunțarea pentru astăzi, unind incidentul cu fondul, așa că urmează a se pronunța întâi asupra acestui punct;

Asupra excepțiunii de incompetență:

Văzând concluziunile d-lui Procuror, prin care cere ca infracțiunea săvârșită de Rifca Lerner, deși este privitoare la o ordonanță ilegală, totuși poate fi considerată numai ca o simplă contravențiune pedepsibilă conf. art. 385 al 9 c. penal român, așa că tribunalul ar urma să-și decline competența și a trimite afacerea judecătorecii ocol urban Hotin;

Considerând apriori că ordonanța No. 21/918 este ilegală, e inexplicabil cum o ordonanță ilegală poate suferi o ameliorare a acestei ilegalități, adică: este legală în ceea ce privește enumerarea cazurilor când cineva poate săvârși o infracțiune și nu mai este legală atunci când e vorba de a se aplica și pedepsele ce prevăd aceea ordonanță, recurgând pentru aplicarea pedepsei la codul penal român;

Considerând că această excepțiune de incompetență ridicată de reprezentantul ministerului public, se datorește în parte, ordinului No. 958 din 8 Iulie 1919 al d-lui Procuror general al Curței de Apel din Chișinău, care spune între altele că: „Orice executare făcută pe baza acestor ordonanțe este ilegală și nu are altă valoare de cât aceea care se atribuie de art. 385 al 9 c. pen. român” căci din rechizitorul dat la 2 Iulie 1919, se vede că prima părere, a fost de a trimite cazul înaintea acestei instanțe, nefiind întru nimic împiedecat a-l trimite dela început în judecata judecătorei de ocol respectiv;

Considerând că același ordin al d-lui Procuror general, avizează pe Procurorii șefi de parchete că: „Dacă vi-se trimit afaceri, după aceste ordonanțe, urmează să le trimiteți la Tribunal spre judecare, spre a decide asupra valorii lor legale”;

Considerând că, în cazul când această instanță ar rezolva chestiunea în sensul că ordonanța No. 21/919 este legală, pedeapsa de aplicat fiind mai mare decât acele ce se dau în deobște contravențiilor, nu mai poate fi vorba de o incompetență, de oarece constituiesc niște adevărate delict, iar în cazul când s'ar decide că este ilegală, atunci principiul *quod ab initio nullum est*, își are aplicarea în cauză, fără a mai fi nevoie să fie trimisă în judecata altei instanțe în vederea aplicării pedepsei; or se poate ca și prima instanță, la rândul său să decidă că ordonanța No. 21/918 este legală sau ilegală, însă văzând, în primul caz că ar fi de aplicat niște pedepse ce în deobște se dau pentru delict, să-și decline competența, născându-se astfel conflicte de jurisdicție, întârzieri, în dauna bunului mers al justiției;

Că așa fiind, excepțiunea de incompetență, ridicată de d-l Procuror căută a fi respinsă;

Considerând că și din oficiu s'a mai ridicat o ipoteză relativă la posibilitatea unei declinări de competență, bazată pe următoarea argumentare: Fiind vorba de legea gubernială rusă, pe baza căreia generalii gubernatori, în în speță Comisarul general al Basarabiei, puteau edicta în stare de război, diferite ordonanțe, cu caracter penal, având tot ei puterea de a aplica chiar și pedepse, se naște chestiunea dacă nu e cazul ca tribunalul sesizat cu o asemenea afacere, nu ar putea să-și decline competența, trimetând-o pentru aplicarea pedepsei celui ce a edictat ordonanța, înlocuit astăzi prin un Ministru delegat al guvernului român;

Considerând că această ipoteză nu se poate rezolva decât anticipativ, adică rezolvarea ce s'ar da, depinde de modul cum această instanță interpretează că ordonanța No. 21/918, este legală sau ilegală;

Considerând că în cazul când această ordonanță e legală, excepțiunea de incompetență ridicată din oficiu ar fi întemeiată, iar această instanță ar urma să-și decline competența.

Considerând însă, că, pentru motivele ce se arată mai pe larg cu ocaziunea discuțiunii în fond, această instanță se pronunță în sensul că ordonanța menționată este ilegală, întrucât calcă, între altele, principiile constituționale, al separațiunii puterilor într'un stat și al libertății individuale;

Că prin urmare și această ipoteză căută a fi îndepărtată;

Considerând că astfel fiind, această instanță nu poate decât să rețină afacerea dedusă în judecata sa pe baza motivelor pentru care s'a respins excepțiunea de incompetență ridicată de d-l Procuror, cum și a ipotezei ridicate din oficiu, asupra căroră, pronunțându-se urmează discuțiunea în fond;

Asupra ilegalității ordonanței No. 21/918:

Văzând cuprinsul art. 1 și 2 ale ordonanței No. 21 din 17 Iulie 1918, edictată de Comisarul general al Basarabiei, din reese că, orice funcționar civil sau militar, cum și orice locuitor din sate sau orașe, nu are voie a pretinde ori da bani, pentru serviciul ce primii sunt datori să-l facă, iar cei de-al doilea pentru serviciul ce li s'a făcut;

Văzând cuprinsul art. 3 al aceleiași ordonanțe, prin cari cei ce vor contraveni acestor dispozițiuni, vor fi pedepsiți cu o amendă dela 500—6000 lei, sau închisoare până la 3 luni, conform alinietelor 1, 2 și 3 din art. 19, comb. cu art. 23 din legea generală a provinciei;

Văzând art. 99 al. 1, 2 și 3 precum și art. 23 din legea administrativă a guberniilor, traduse și certificate pentru exactitate de translatorul oficial al tribunalului și atașate la dosar, texte ce în esență conțin următoarele principii: În timpul stărei de război, generalii gubernatori, au între altele dreptul a edicta ordonanțe obligatorii în vederea siguranței publice și a statului, prevăzând pentru infractori închisoarea la penitenciar sau fortăreață, până la trei luni, sau amendă până la trei mii ruble, supunându-i la pedeapsă în baza puterii lui proprii, sau înputernicind cu executarea pe gubernatorii de sub autoritatea sa. (Vezi codul general al legilor imperiului rus, tom II „Legea pentru administrațiile guberniale” din 1892, în special pag. 172—175 adnotat de M. Boltovschi jurisconsult și profesor de pr. civilă, colonațon de N. Balcanov, S. Voit și V. Gertemberg—ed. din 1912).

Considerând că, chiar dacă am echivala funcțiunea de general gubernator, care avea mai multe gubernii de administrat, având sub ordinele lui pe gubernatorii respectivi, cu Comisarul general al Basarabiei, numit de guvernul român, prin faptul că ambii erau militari și numiți numai în anumite cazuri excepționale, totuși, starea de război, ce justifica pe primul a edicta ordonanțe și a aplica singur penalitățile, nu îndrituia pe cel de al doilea, a da ordonanțe bazate pe aceleași texte din legea gubernială, întrucât la 17 Iulie 1918 data ordonanței No. 21, starea de război încetase, armata fiind trecută pe picior de pace încă dela 1 Iulie 1918;

Considerând că nici chiar generalul Gubernator, nu ar fi putut emite o ordonanță, în timp de pace, decât bazat pe dispozițiunile art. 421 din legea lui organică, text care deasemeni s'a tradus, certificat de exactitate și atașat la dosar, de oarece acest articol din lege spune clar că, în timp de pace, se pot da ordonanțe, însă urmărirea și aplicarea pedepselor sunt lăsate în sarcina instanțelor ordinare de judecată;

Că așa fiind, chiar dacă am admite că Comisarul General al Basarabiei a făcut bine că s'a condus în edictarea ordonanței No. 21/918 de principiile autocrate ale legii guberniilor, nu se mai poate susține același lucru, atunci când își fondează dreptul pe alte texte din aceeași lege, care specifică cazul stărei de război violând astfel însuși isvorul înputernicirii, prin creare de drepturi mai întinse, decât cele acordate chiar de însăși legea rusă;

Considerând că, chiar dacă s'ar admite că, legea Gubernială a mai putut avea ființă și încă menținută în vigoare după alipirea Basarabiei de regatul României, edictându-se pe baza ei diferite ordonanțe, între cari și ordonanța No. 21/918, trebuia să se observe că această lege rusă atinge Constituțiunea în principiile ei sacre ale libertății individuale și separațiunii puterilor

Problema reformării legislațiunei penale

C. Rădulescu. Concepțiunea evolutivă și contemporană a Științelor Criminale, cu un memoriu sumar și comparat asupra lipsurilor și noiei organizări a învățământului penal din Facultățile noastre juridice

Necontestat că atât în Facultățile noastre juridice, cât și în practica de toate zilele înaintea instanțelor noastre represive, nu i s'a dat dreptului penal importanța și solicitudinea ce o merită, totul mărginindu-se la o interpretare de cele mai multe ori *terre à terre* a textelor de lege, cari s'au semnalat de puținii penaliști pe cari îi avem, că nu mai corespund necesităților sociale de azi.

Pentru a pune încă odată în evidență această inadaptilitate a legislațiunei noastre penale, d. C. Rădulescu, profesor universitar, publică un studiu *asupra evoluției științelor criminale* în ultima jumătate de veac, — studiu pe care regretăm că d-sa îl tratează atât de succint.

Ori codul nostru penal, în cea mai mare parte copie fidelă a codului penal francez din 1832 — cari totuși a evoluat în Franța, — privește încă pe *criminal*, ca un *tip abstract*, în afară de realitatea vieții; când și cel mai elementar simț de observație, ni-l arată că este o *ființă reală*, care trăiește, viețuește și se supune condițiilor mediului ambiant.

Crima o privește încă, ca pe o *entitate juridică abstractă*, când ea este o dureroasă realitate socială datorită a o sumă de factori interni (ereditari) și externi (sociali), cari nu pot fi combătuți cu eficacitate prin măsuri represive, ci trebuie a se apela la măsuri *prezervative* și *curative* adaptabile fiecărei spețe de infractori.

Responsabilitatea penală e încă înțeleasă într'un mod *obiectiv*, nodând nici o atențiune celei *subiective*, cari variază după natură, temperamentul și cauzele sociale, ce au determinat pe autor a comite o acțiune anti-socială.

Codul nostru penal a rămas prin urmare *tot o construcție juridică în care predomină regulile dialectice abstracte, ficțiunile și formulele*, când, el trebuie să fie o *știință de experiență și de laboratoriu*, la cari contribuie cu deopotrivă silință luminele criminalogului, ale penalogului și sociologului.

Deaceea, spune cu drept cuvânt d. C. Rădulescu, „transportat pe terenul pozitivismului, dreptul penal își schimbă cu totul vechile concepții. Liberul arbitru ca teorie filosofică este înlăturat și înlocuit cu determinismul; concepția pedepsei și a dreptului de a pedepsi se schimbă deasemenea. Rațiunea lor este căutată în combinațiunea justului și a utilului, iar crima studiată ca fenomen psihic, morbid și social.

Se naște dar *știința criminalogiei, a sociologiei criminale*, cari alături cu *știința penitenciară*, dau dreptului criminal proporțiile unei probleme sociale complexe.

El cuprinde astăzi pe lângă partea pur *represivă*, pe cea *prezervativă* și *curativă*, cari constituie fiecare în parte științe speciale.

Ori dreptul nostru penal a rămas încă în faza pur *represivă*, fiind ca atare ultimul cod din Europa refractar oricărei evoluții.

Lupta contra criminalității nu se mai poate duce numai cu mijloace represive, ci prin tot acel complex de măsuri de apărare socială cu caracter prezervativ și curativ, pe cari regretăm iarăși, că d. C. Rădulescu, numai le schițează; de pildă: lupta contra eredității morbide,

în statul Român, în care nimeni nu poate fi privat de libertate decât cu anumite forme îndeplinite de autorități anume instituite și în care puterea legislativă, judecătorească și executivă sunt distincte una de alta, neputând ca cineva să cumuleze în una și aceeași persoană, dreptul de a edicta ordonanțe, puterea de a le judeca aplicând pedepse, precum și însărcinarea de a lua măsuri pentru executarea acestor penalități;

Considerând totuși ca indiscutabile, argumentările ce s'ar aduce pentru susținerea temei că, ordonanța No. 21/1918 a fost dată de o persoană investită cu puteri egale cu ale generarului Gubernator, că legea officiilor guberniale, a mai rămas în vigoare chiar după alipirea Basarabiei, că ordonanța No. 21/1918 e legală deși e bazată pe alte texte decât art. 421 din legea Guberniilor, totuși nu trebuie uitat că dela 6 Octombrie 1918 decretul pentru organizarea justiției în Basarabia, prevede că nici o instituțiune extraordinară cu atribuțiuni de cercetare și urmărire penală nu se poate crea afară de organele judecătorești instituite prin acel decret, cum nu trebuie uitat — în cazul cel mai rău — că dela 1 Iunie 1919, în Basarabia, a intrat în vigoare codul și procedura penală română;

Considerând că, ohiar dacă s'ar mai putea interpreta că legea gubernială a mai putut fi în vigoare după alipirea Basarabiei, aceasta ar mai fi putut dura prin toleranță în argumentare, cel mult până la 6 Oct. 1918, când ea a fost abrogată de plin drept, prin introducerea altor legiuri cu dispozițiuni contrarii deși totuși este știut că legile de poliție și siguranță ale unui stat se aplică ipso jure și în noul teritoriu alipit, prin simplul fapt al anexiunei — așa că legea gubernială rusă, a încetat de a mai exista din chiar momentul alipirii Basarabiei de vechiul regat român;

Că așa fiind, concluzia logică ce se impune este că ordonanța No. 21/1918, dată și de Comisarul general al Basarabiei, nu poate fi considerată decât ca ilegală;

Considerând că inculpada Rîfca Lerner, este dată în judecată pentru faptul că a contravenit dispozițiunilor art. 2 din ordonanța No. 21/1918, întrucât ar fi cercat să mituiască pe doi funcționari din poliția Hotin;

Considerând, prin imposibil, că totuși această ordonanță este legală, ea însă nu specifică cum că s'ar pedepsi și tentativa de mituire, așa că chiar în acest caz, inculpada nu poate fi condamnată, materia penală fiind de strictă interpretare;

Considerând că, după codul penal român, acel care urmează a se aplica în cauză, întrucât faptul este săvârșit după 1 Iunie 1919, nu se pedepsește decât personale mituite, când bineînțeles se găsește întrunite elementele esențiale ale delictului de mituire, dar nici într'un caz nu se pedepsește mituitorii; așa că nici din acest punct de vedere nu se poate aplica inculpatei vreo penalitate;

Că așa fiind, această instanță urmează a pronunța absolvirea conf. art. 10 al III-lea din pr. penală română, text care s'a citit în ședință publică și are următoarea cuprindere: Art. 10 al III-lea...

Pentru aceste motive, redactate de d-l Doboș judecător de ședință, Trib.

În unire din punctul de vedere al ilegalității ordonanței No. 21/1918 și în neunire din punctul de vedere al competenței, cu concluziunile d-lui Procuror.

În numele legii
Hotărâște

Absolvă

(ss) Doboș; A. Stratonov.

P. grefier (s) Loga.

tuberculozei, sifilisului, alcoolismului, mediului social vicios corupt, etc., etc.

Deci, în lumina acestor noi principii, trebuie concepută reforma codului nostru penal și predat studiul dreptului penal în facultățile noastre juridice.

D. Rădulescu, cu dovezi hotărâtoare, arată cât de puțină însemnătate i se dă dreptului penal în facultățile noastre juridice, unde nu există decât o singură catedră de drept și procedură penală, care se predă sumar și insuficient — în răstimpul unui singur an — mai mult din punctul de vedere teoretic și metafizic, decât din punctul de vedere al „problemei juridice și sociale a criminalității”.

De aceea nu e de mirare că studenții noștri ies slab pregătiți din punctul de vedere al combaterii criminalității, ca viitori magistrați sau avocați, mărginindu-se la comentarea rigidă a textelor de lege, și nu iau contactul necesar cu realitatea vieții sociale.

Studiul d-lui C. Rădulescu este de o importanță netăgăduită, și pune pe tapet un problemă socială serioasă, care nu mai poate suferi întârziere, încât nu ne îndoiim,

că cei în drept vor lua hotărârea de a începe reformarea legislației noastre penale și penitenciare odată cu unificarea legislației în granițele României mărite.

Însă nu e de ajuns munca și chiar autoritatea unui singur specialist, ci trebuie unite puterile tuturor celor specializați în materie, ca să se întreprindă o campanie energetică în sensul reformării legislației noastre penale.

Un cerc de studii penale, în care să se dezbată aceste chestiuni, se impune mai mult ca oricând, cu atât mai mult, cu cât azi fiecare bransă sau specialitate se solidarizează și membrilor unesc în comun eforturile pentru triumful unei cauze drepte, cu însemnate repercusiuni în domeniul social.

Căci numai de la o bună reformă penală atârână combaterea cu eficacitate a criminalității, care a devenit astăzi un adevărat pericol național.

E. C. Decusară
Dr. în Drept

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASATIE S. I

Recurent D. Gr. Georgian.

Intimat Consiliul de disciplină al Baroului de Dolj.

— *Apărător înscris în baza legii jud. de ocoale. — Autoritatea disciplinară de care depinde. — Judecătorul de ocol pe lista căruia figurează înscris. — Chestiuni pur de procedură. — Efect retroactiv. — Art. 125 l. j. o. Art. 1 din c. civil. — Legea Corpului de Avocați din 1907.*

a) Dreptul de exercițiu al apărătorilor prin art. 125 l. j. o. s'a restrâns numai pe lângă judecătoria pe tabloul căreia figurează înscrisi, punând pe apărători sub directă supraveghere a judecătorului respectiv, care, în caz de abateri de la datoria lor profesională, poate să le ridice acest drept prin o încheiere motivată, supusă apelului la Tribunal.

Prin urmare, ori-ce cerere a apărătorilor, cum este și aceea de transferare a recurentului, urmează a se adresa judecătorului de ocol de care depinde, iar nu Baroului avocaților de sub autoritatea disciplinară a căroră au fost scoși apărătorii și dați judecătorilor de ocol pe tabloul căroră figurează înscrisi.

b) În materie de procedură legile au tot d'una efect retroactiv. — (Cas. I decizia 131 din 23 Iunie 1919, prin care s'a respins recursul contra deciziei Curții de apel Craiova S. II 30/919).

CASATIE S. II

Regulament de competență în cauza lui V. T. Christescu.

Abuz de încredere. — Art. 330 c. p.

Constituie delictul de abuz de încredere prevăzut și penat de art. 330 c. penal, dat în competența judecătorilor de ocoale, iar nu delictul prevăzut și penat de art. 200 c. penal, faptul înstreinării de către debitor a recoltei sechestrată și lăsată pe câmp nesigilată sub însăși custodia sa. (Cas. II decizia 1130 din 25 Iunie 1919 prin care s'a regulat competența).

CASATIE S. III

Recurent Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. G. Marinescu. Intimata Mița I. Baldoi, ș. a.

Legea timbrului. — Taxe succesoriale. — Când devin exigibile. — Data morții autorului. — Dacă acel moment atârână de trimiterea în posesie. — Art. 148 al. 5, 67 și 73 legea timbrului.

Conform art. 48 al. 5 din legea timbrului, taxele succesoriale se datoresc din momentul decesului autorului, independent dacă moștenitorii au sau nu posesiunea averii, iar după art. 73 din aceeași lege, moștenitorii, pentru a putea fi trimiși în posesiune, trebuie să justifice achitarea taxelor succesoriale.

Prin urmare, când Tribunalul inversând principiul de mai sus, cere ca moștenitorii să plătească taxele succesoriale după trimiterea lor în posesiunea averii, violează atât citatele texte cât și dispozițiunile art. 67 din aceeași lege, care nu autoriză amânarea plății taxelor succesoriale, decât pe un timp determinat și care nu poate trece de doi ani. (Cas. III, decizia 212 din 17 Iunie 1919, prin care s'a casat sentința Trib. Românești s. II 198/916).

În numărul viitor vom publica un interesant studiu asupra regulilor care cârmuiesc instituțiunea embaticului, datorit d-lui profesor S. G. Longinescu.

Acest studiu va fi publicat sub forma unei observațiuni la o decizie a Inaltei Curți de Casație în legătură cu sentința Trib. Dolj și judecătoria ocol. Segarcea, în afacerea Dinu Mihail, cari vor fi înscrise în extenso.

Apoi vom publica studiul d-lor I. Gr. Periețeanu și D. Hozoc cu privire la rechiziții, care va forma un număr special, dublu, tratând chestiunea în mod complet.

Rugăm pe amicii și cititorii noștri o subscri acțiuni ale societății noastre „Curierul Judiciar” constituită pe un milion capital social, în 4000 acțiuni, a 250 lei fie care. Primul vărsămînt 40% plus 10 lei de fie care acțiune pentru cheltuieli de constituire.